

אהוד בנאי מפליג במפגשיו, ישי שריד במפגשיו, ישי שריד מתיישב בפאנל, חגית גרוסמן חוקרת את מקור הרעב ושאנן סטריט שולף טקסט פופולרי. הכל בספרים ובאירועי ספרות חדשים לקראת ראש השנה

ישי שריד לבארי

פרוזה

ישי שריד הוא סופר עם אצבע על הדור פק. בכתבה מתונה ומדויקת שיודעת להיכיל מורכבויות הוא מטפל ברומנים שלו בחומרי הבערה של המציאות הישראלית: מגפת הנדל"ן, טיולי שואה, משיחיות. עכשיו הגיע תורו של הפאנליסט. ברומן חדש שנקרא "הפאנליסט" (עם עובד) מספר שריד

ישי שריד

על דמות בדיונית אומנם, אבל נדמה שאפשר לזהות בה כמה דמויות מוכרות מהטלוויזיה. שי תמוז הוא עיתונאי ותיק, שבתיחלת דרכו נחשב לקול מרענן ואף הופיע בטלוויזיה לעתים קרובות. אבל במשך השנים תהילתו דעכה, וכעת הוא מזהה הזדמנות חדשה – להצטרף לערוץ הפטריטי ולאמץ לעצמו זהות של איש ימין, שמרן ומסורתי. זה רומן אמין על כוחה של הטלוויזיה ועל

ואמציצה היא כותבת על בית ילדותה, אותה אשר הרב, על אם נושטת, על כאבי גדילה בבית יתומים ובין משפחות ובתים מאמצים, על אמהותה כאשה בוגרת, על געגועים ועל השירה עצמה. זהו ספר חשוף ונוגע. ספר שירים חדש ויפה יוצא גם לחגית

גרוסמן, "מקור הרעב" (הקיבוץ המאוחד). השירה של גרוסמן אקספרסיבית, משוררת, חושנית, והיא מטפלת ברוך בכאבים פרטיים ובכאבי הוולת. "אל תניחי ליום/ לחלוף על פניך./ אחזי בידו/ כבר חולה מותש, שהי עמו עד סופו./ זה יומו האחרון."

אהוד בנאי

ברית פורסם תרגום חדש ונפלא של אילנה המרמן ל"המשפט", ולאחרונה ראו אור שני ספרי עיון העוסקים בדמותו וביצירתו: ספרו של דוד גורביץ' "אמריקה של קפקא" (הקיבוץ המאוחד) מנסה להסביר את סוד קסמו של קפקא ואת הרלבנטיות שלו לימינו. גורביץ' חוזר בספר אל אחד הרומנים המפתיעים של קפקא, "הנערד (אמריקה)", שבו הוא מתגלה גם כאמן חושני ומיסטי ואפילו קצת אופטימי. אמריקה של קפקא היא גם ארץ פלאות ושיכחה וקרנבל.

עוד ספר מעניין מהתקופה האחרונה הוא "המשפט האחרון של קפקא" מאת בנימין באלניט (מאגנס) שמתאר את קרב הבעלות על כתבי היד של קפקא, שנשמרו בידי מקס ברוד. היה זה הליך משפטי מסובך ושנוי

פרנץ קפקא

במחלוקת, שערך רר דילמות משפטיות, מוסריות ופוליטיות. במקביל מתאר באלניט את דיוקנו של קפקא ואת סיפורן של שתי מדינות, ישראל וגרמניה, המתמודדות עם טראומות העבר שלהן באמצעות התביעה לבעלות על מורשתנו.